

je pisal v knjigi *Vulkani ne umrejo: doživeta zgodovina Srednje Amerike* (1986), leta 2011 je izšla njegova knjiga *Rim: večni in svet, minljiv in posveten*, leta 2019 pa je izdal knjigo *Skušnjave: novinarjeva zgodba*. Pripoved v slednji Hočevar začne v Parizu, v študentskih letih, ko je, kot piše, "včasih najbrž pomislil, da bom Balzac, morda kar Sartre, ki je bil takrat v modi in smo mislili, da ga dobro razumemo", potem pa z njim potujemo od Mehike, Peruja, Severne Koreje do Kube in železne zavesa Vzhodne Evrope. Knjiga vsebuje tudi bogat izbor fotografij, kar podkrepljuje neposrednost in kredibilnost zapisov, ki so oblikovani na kompozicijsko in stilsko premišljen način; bralec je potegnjjen v vrtnec Hočevarjevih zapisov, ki so polni zanimivih protagonistov, opisov dežel in družbenopolitičnih razmer, ki so oblikovale duha časa. Hočevar piše z ravno pravšnjo mero subjektivnega, da bralca nemudoma potegne v dogajanje, hkrati pa mu odpira vpogled v družbeno, politično in kulturno prizorišče posameznega kraja ali dežele. Proti koncu knjige Hočevar razmišlja tudi o prihodnosti novinarstva in pravi: "Nič ne mislim, da je bilo nekoč vse dobro in lepo, pa tudi tega ne, da je zdaj v primerjavi s preteklostjo Indija Koromandija. Smo se pa imeli novinarji nekoč veliko lepše, kakor se imajo naši mladi kolegi dandanes. Nimajo službe, nimajo plače, komaj kdo med njimi vidi prihodnost v poklicu, ki smo ga imeli za varnega ter kljub sencam in težavam zanimivega, prijetnega."

Podobne misli so pravzaprav izrazili skoraj vsi moji gosti in gostje v omenjenem ciklu pogovorov. Večina je omenjala težaven položaj mladih novinarjev, neprimerne pogoje za delo, umanjkanje možnosti za napredovanje in podplačanost. Kot zapiše Hočevar: "Lastniki medijev vsak dan sproti preštevajo stroške, dobičke, izgube. /.../ Večinoma so medije kupili, da bodo zaslužili, sem in tja si je kdo zamislil politično moč in prevlado. Navsezadnje gredo zaslužki in prevlada z roko v roki." Tisto, kar najbrž res prevladuje na medijskem trgu, je težnja po prodajanosti, po senzacionalnosti novice, to pa gre seveda na škodo kakovosti prispevkov. Vseeno pa so nekateri sogovorniki in sogovornice izrazili tudi upanje, da bo kakovostno novinarstvo, vključno z literarnim žurnalizmom, obstalo, in tudi sama se pridružujem temu razmišljanju, saj menim, da še obstaja bralstvo, ki si želi preverjenih in umetelno spisanih zgodb, ki nas ne seznanjajo zgolj z dejstvi (ki dandanes, žal, v prenekaterem mediju velikokrat niso preverjena), ampak pred nas postavljajo sočutno sliko sveta, ki nas spodbuja k razmisleku in morda tudi k aktivnejšemu družbenemu angažmaju.